

Det var også næsten en ud af kroppen-oplevelse at høre Dansk Folkepartis ordfører rose det lokale ansvar, egenrådighed, evnen til at tage ansvar, viljen til at tage hånd om det lokale, når vi ellers gang på gang på gang på gang på gang skal høre om, hvordan der skal strammes op, hives ind, sørges for, sikres at. Det hele blive styret fra centralt hold, sådan at ingenting går galt, fordi det tilsyneladende er sådan, at de ikke kan finde ud af noget. Men når det koster, skal de finde ud af det hele selv.

Det Radikale Venstre går ikke ind for de bindende trinmål, vi går ikke ind for detailstyring eller central styring af folkeskolen, og derfor går vi heller ikke ind for Enhedslistens forslag.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg skal spørge, om fru Margrethe Vestager medgiver, at der er meget stor forskel på at detailstyre og have minimumsrettigheder, altså at der er meget stor forskel på, at man fra Folketingets side f.eks. siger, at elever i 8. klasse skal have 3 timers samfundsfag om ugen, og at man fra Folketingets side siger, at eleverne minimum skal have 25 undervisningstimer om ugen set over et helt år.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Vi er selvfølgelig fuldstændig enige i Enhedslistens sådan semantiske opdeling af, hvad der er minimumsrettigheder, og hvad der er en detailstyring, for det er klart, at minimumsrettigheder, det giver næsten sig selv, er det mindste, man skal have.

Vi har jo desværre bare den erfaring, at minimumsrettigheder som regel bliver rettigheden, at det er så det, der bliver det dækkende for området. Derfor synes vi også, at den præcision, der er i Enhedslistens forslag, gør, at man må have den forestilling, at det er sådan, man gerne ser folkeskolen udlevet alle de mange, mange steder, hvor folkeskolen nu engang er.

Til det vil jeg godt lægge, at vi sådan set er meget enige med Enhedslisten i nogle af de problemstillinger, som bliver rejst, helt enige, og synes, at det er et helt relevant beslutningsforslag at tage op i kommunalbestyrelser som en overvejelse over: Lever vi her hos os op til at kunne redegøre for de og de overvejelser i forhold til, hvad vi har af undervisningsmidler? Har vi de bøger, vi gerne vil have? Har vi den it, vi gerne

vil have? Har vi den efteruddannelse af vore lærere, som vi gerne vil have?

Det er nogle overvejelser, som vi meget gerne ser at også kommunerne gør sig, specielt når man ser det i lyset af den faldende efterspørgsel efter efteruddannelse af lærere. Det synes vi er de helt centrale problemer for folkeskolen, for det, der præger folkeskolen i dag og i den nærmeste fremtid, er jo ikke læreruddannelsen, eller hvad de tænker herude. Det er konkret, hvordan den enkelte lærer klædes på til at løse den daglige opgave.

Kl.16.05

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

I dag er der et loft over klassekvotienten i den danske folkeskole på 28 elever. Det er sådan, at man i nogle kommuner i de første år af folkeskolen har en klassekvotient på 13. På andre steder i Danmark har man en klassekvotient på 28. Men der er altså tale om en maksimumstandard, man må altså ikke overskride de her 28 elever i klassen.

Spørgsmålet er, om det, at man sætter den standard ned til 22, vil betyde en højere grad af central styring. Altså jeg mener det ikke. Jeg mener sådan set stadig væk, at de kommuner, der har 13 elever i klassen, vil være fuldt ud i stand til at vurdere, om de hellere vil have 13 i klassen end at gå op på de 22, eftersom de har været i stand til at vurdere, at de ikke ville gå op på de 28. Det skal jeg spørge om fru Margrethe Vestager er enig med mig i.

Den anden ting, jeg skal spørge fru Margrethe Vestager om, er, om fru Margrethe Vestager og Det Radikale Venstre mener, at der skal investeres flere penge i den danske folkeskole.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Man kan jo twistе ordene på forskellig måde. Jeg synes, det er en detailstyring, hvis man lægger bånd i endnu videre udstrækning, end man gør i dag, på, hvad kommunalbestyrelse og skolebestyrelse kan forholde sig til, og et snævrere bånd for klassekvotienten. At gå fra 28 til 22 er en indsnævring af det råderum, man har.

Jeg tror, der er gode grunde til, at man nogle steder går op til 28, og jeg håber også, der er gode grunde til, at man vælger, hvis det er det, man gør, at have 13 elever i klassen. Som regel skyldes det, at man ikke kan fylde klasserne op,